

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob torkih, četrtekih
in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 8. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
na en mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ 9.—
za vsa leta . . . 12.— „ „ 18.—
Naročnine se plačujejo naprej na naročbe
brez priložne naročnine se uprava ne
ozira.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 2 nč.
izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglaš se računo po tarifu v petiti; za
naslove z debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, oamrtnice in javne zahvale, do-
mači oglaš itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovane se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglaš spre-
jema upravnništvo ulica Molino pic-
colo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglaš
je plačevati loco Trst. Odprte reklame
cije se preste poštnino.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je moč“.

Slovenci — Slovani, pomoč!

(Izv. dop. iz Istre.)

„Abyssus abyssum invocat“.

Soparna teža visi dolgo, dolgo že nad umi-
rajočimi Slovani eminentno važnega Primorja. Tu
preži na nas Scylla — tam Charybdis — od se-
verja Nemec, od juga Italijan. Uničujejo nas od
dveh strani in žal! uničili so nas že veliko.

A šlo je počasi v poltisočletju benečanskega
gospodstva in ravno tako vse stoletje za nas le
mačehinskega gospodovanja raznih zistemov.

Toda tek časa, doba krutega nasilstva se
jim giblje prepočasi. V stoletju para in elektrike
velja, da izginjamo brže s površja zemlje. Na morju
nas napadajo Čozoti, kričeči nam: Morte agli Slavi!
Od morja življenja odrinjajo nas čifutski kapital
in kremplji gladnih nasprotnikov. Ne puste nas
niti do mršavih služeb, ako ne služimo italijanskim
malikom, in še tam vohajo vedno za nami in ova-
jajo sreheri naš vzklik, ki se nam izvija v obu-
panju do mile matere Slave. Suknjo in škarje v
rokah, delajo nam krivično volilno geometrijo, po-
teki prevar in nasilstev sosled vsaki volitvi naši.
A plača in nasledek? Pregarjanja morajo trpeti
naši sokoli, slovenske žene ihtijo k nebu za pomoč,
deca joče, proseča kruha — a koliko jih je, ki ne
najdejo kruha radi sovragov! Bežé tje v Ameriko
in v Egipt umirat lakote, zamirat Majki Slavi. Po
Tržaškem in Goriškem se čimdalje bolj umika naša
govorica laščini. Dà, mi umrjemo, naši so le —
grobovi!

Kaj pa nasprotniki? Ne zmeneči se za naše
selze, odirajo še naše zapuščene sirote, veseleči se
vedno novih „zmag“. Nikdar nikjer ne privoščajo
našincem pomoči, četudi se nas odrli do kostij in
četudi vse žrtvujemo za njihovo lakomnost in pre-
kanjenost. Oni ne poznajo hvaležnosti do nas.

A kaj še le gospoda njihova in prvaki? Naj-
prvi poglavar Primorja se je smeje se sprehajal po
Palju, ko so v parlamentu letele na njega srdite
pušice.

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

121

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonsa Daudet, preložil Al. B. —

Razsrjena je ustala; kakor da je njegov o-
trok se je obrnila do njega, a on jo je vsprejel
kakor beračico! Hvala Bogu, tako daleč še niso.
„Ali res misliš?“ je vprašal Gardinois ter jej
zlobno namežikoval.

Tresoča se, ne da bi odgovorila, se je obr-
nila Klara proti vratom; stavec jo je zadržal z
ukretom.

„Pazi... ti ne veš, kaj zametaš. Vedi, da sem
ti ponudil tvojo korist, da moža pošlji sem. Ti niti
ne slutiš, kako živi v Parizu, ne moreš slutiti, si-
cer bi ne bila prišla mene prosit denarja, da gre
isto pot, katero je šel tvoj... Jaz pa vem, kaj dela
tvoj gospod soprog, kajti jaz imam svoje opazo-
valce ravno tako v Parizu in Asnièresu, kakor v
Savignyu; jaz vem, kako dečak živi svoje dni in
noči in nočem, da bi moji tolarji spoznali kraje,
kamor on zahaja... niso dovolj dostojni za pošteno
dobljene denar.“

Z začudenimi, plašno odprtimi očmi ga je po-
gledala Klara; čutila je, da ta hip prodira velika
nesreča v njeno življenje skozi podla zadnja vrata
opravlja...ja. Porogljivo smeje se, je nadaljeval sta-

Zakaj? Saj se ni bati ni njemu, ni njegovim
pobočnikom, ker jih varujejo — „viši oziri“.

O zistem, o zistem, ki si toli nehvaležen
svojim Slovanom, ki so že tolikokrat žrtvovali
svojo srčno kri za to ljubljeno državo! Kdo ne bi
razumel besed jednega največjih vladarjev, ki je
obrnjen proti kipubrezsmrtne Sobieskega, vzklikal
o nehvaležnosti do Slovanov?!

„Dà, vi državniki naši, vi ste tisti, ki tu doli
na jugu redite gada, ne jednega, nego 100 gadov
za sebe in za branitelje države — za nas!“

Rodoljubi! Slovani! Mi toženi in mučeni, a
že na pol obupani, še branimo sebe, našince in
Slavo — a do kedar bomo še mogli???

Kaj bode pa za nami?!

Après nous le déluge! Ker nam torej nikdo
noče pomagati in ker celo državniki pravijo, da
ne morejo pomagati iz „viših ozirov“, torej za
Božjo voljo, pomozite! — pomagajmo si Slovani
sami!.....

A kako?

Največi slovanzožec zadnjega polstoletja,
glasoviti Bismarek, on jo je pogodil, ko je zapričel
gigantiški boj z Rusijo. Ker je ni mogel uničiti
ali vsaj ponižati z vojsko in politiko, pričel je
proti njej strahovito gospodarsko vojno. Tako pak
je postal nezadovoljen njeni največi dobrotvorec,
Bistro oko Aleksandra III. je uredilo čudovito lepo
ruske finance in sploh domače gospodarstvo, a kar
ni dovršil on, to nadaljuje z žilavostjo jednako
genijalni sin in naslednik njegov Nikolaj II.

Slovenci, Slovani — to nam bodi v izgled!
Ne obupajmo še! Gospodarski se združimo, poma-
gajmo jeden drugemu! Otresimo se najprvo go-
spodarskih spon! Naše avstrijsko Primorje je v
posebni nevarnosti. V Istri je okolo 50 občin, v
Gorici jih bo zdaj najbrž malo več, v tržaški oko-
lici manje. Naši kmetje bi se radi oslobodili raz-
nih trgovcev in pa oderuhov. V vsaki občini bi
bilo treba povprek najmanj kakih pet narodnih
„štacun“, poleg vsakovrstnih narečnih podpor. A

rec: „Zobe ima kaker divja zver... tista mala Si-
donija...“

„Sidonija!“

„No, da, ker sem že povedal ime... Sicer bi
je pa morala zvedeti prej ali slej... Celó čudno je,
da ves ta čas... a ve ženzke ste tako šopirne...
da bi vam kdo mogel biti nezvest, to vam ne gre
v glavo... A tako je!... Sidonija je vse požrla, kar
je on imel, in njen mož je bil zadovoljen s tem.“

In brez usmiljenja je pripovedoval mladi ženi,
odkod je prišel denar za letovišče v Asnièresu,
za voz in konje in kako sta opravila lepo gnez-
dece v Avenue Gabriel. Vse je vedel, vse je opi-
sal do pičice. Vse je kazalo, da je o tej priliki do
dobra zadovoljil svoji strasti za ogledništvo. Mo-
goče, da bi se bil dal tudi najti kaker podlaga
vsemu temu tihi srd nasproti njegovi mali Chèbe-
ovi, jeza starčeva, nikdar odkrite zaljubljenosti.

Klara ga je poslušala nemo, z lepim smehlja-
njem nevere. To smehljanje je jezilo starca ter ga
podžigalo v novo zlobnost. „Tako, ti mi ne verja-
meš... ti hočeš imeti dokazov!“ In dal jej je do-
kazov, vrhovatil drugega na drugega ter jih jej
kakor bodala zasajal v srce. Treba jej je bilo iti
samo k Darchesu, zlatarju v Rue de la Paix. Tam
je pred kakimi štirinajstimi dnevi kupil Georges de-
mantno ovratnico za trideset tisoč frankov. Podaril
jo je Sidoniji za leto.

cvenka ni. Zato posodite nam bratje, kar vas
je bogatih, par milijonov za Goriško, Trst in Istro!
Polovico upamo, da Vam bomo mogli vrniti, morda
tudi vse, v kacic 20 letih: ali ako bi tudi žrtvo-
vali jeden del va dom in Slavo, vedite, da postanete
največi dobrotvorci Slave, da ste oslobodili svoje
umirajoče brate iz krempljev sovražnika. Hvaležni
slovenski rod, sosebo potomci naši bodo v solzah
radosti poljubljevali grudo zemlje, kjer bodo po-
čivale Vaše trudne kosti.

Onda pa rodoljubi-ljubitelji, truditelji na delo,
vsaki v svoji občini, ali vsaj v vsakem sodnem
okraju, v lepi organizaciji. Brez prave organiza-
cije bo trud le piškov ali le polovičarski; še ško-
dovati bi nam utegnilo tu in tam, ker bi sovraž-
nik zavokal naše slabe strani. Najprvo pojdemo na
roke zvestim izkušnim rojakom, katerim proti
največa pogibelj; potem onim, ki imajo največo
življensko moč v sebi, a sprva ne morejo ustati
brez podpore. To se zna, ako nas prevare, prepu-
stimo jih njihovi žalostni usodi. Glejmo dobro
zlasti ob mejah, da ne pokupi tujec naše zemlje,
kakor je v Št. Ilji blizu Maribora, kjer je morala
propasti prej narodna občina. Kolikor mogoče,
čuvajmo narodno posest! Našim poslancem brani-
teljem priporočamo posebno toplo točko. Snujmo
si na dalje kmetijske podružnice, ali bolje kme-
tijske zadruge in slovenske posojilnice ter poučuj-
mo ljudstvo o varčnem gospodarstvu. Občine naj
pak čuvajo, da velik zapravljevec, ali naroden iz-
dajalec ali sicer velik sovražnik ne bo smel dolgo
upravljati svojega lepega gospodarstva. Vse seveda
na krščansko-narodni podlagi. Narodni učitelji, pa
tudi bralna in gospodarska društva in druga: vsi
morate vršiti to veliko, krasno nalogo.

Tako se reši in ojači naš narod, lepa Adrija
ostane morje slovansko in nikdar se ne bo kroho-
tal naš srditi, zloradi sovrag: Finis Sloveniae, nego
uresniči se stoletni rek našega Vodnika: Ilirija
(Slovenija) bo oživljena, Slovenija bo vzveličena!
I. M. rodoljub.

Za trideset tisoč frankov demantov, ko je
bil bankrot pred durmi!

Tako bi bil lahko govoril ves dan, in Klara
bi mu ne bila segla v besedo. Čutila je, da bi se
jej o najmanjšem naporu udrle solze, ki so jej
stale v obeh, in hotela se je smehljati, smehljati
se do konca, draga, pogumna ženska. Tam pa tam
pa je pogledala na cesto, kajti želela si je iti proč,
da bi ušla zlobnemu glasu, ki jo je mučil tako ne-
usmiljeno.

Slednjič je prenehal: vse je bil povedal. Ona
se je priklonila in šla proti vratom.

„Ti odhajaš... zakaj tako naglo?“ je vprašal
ded, spremljaje jo ven.

Na tihem se je sramoval svoje grozovitosti.

„Ali nočeš zajutrekovati z menoj?“

Ona je zmajala z glavo, govoriti ni mogla.

„Počakaj vsaj, da bode upreženo, dam te pe-
ljati na kolodvor...“

Ne, zopet ne.

Pri tem je šla dalje, in stavec njej za petami.

Ponosno je stopala, po koncu držé se, preko
dvorišča, tako bogatega sanjo otroških spominov.
Ozrla se ni niti jedenkrat. In vendar je bil marsi-
kak odmev njenega veselega smehu, marsikak ža-
rek njenih mladih let obtičal na najmanjšem pešče-
nem zrnu tega dvorišča.

(Pride še.)

P. S. Cenjeni listi slovenski in hrvatski, ako vam drago, natisnite ta omenjeni vsiklik potapljačih se Slovanov!

Slovansko bogosluženje.

Ker je nedavno „Triesterica“ velikim veseljem omejila neke krparije nekega obskurnega cerkvenega zgodovinarja, s katerim zmašilom je hotel dokazati ta naučeni — italijanizator, da slovansko bogosluženje ni opravičeno zgodovinski, marveč da so je bili jeli uvajati posamičniki proti volji in brez vednosti viših cerkvenih oblasti — ko je bil toraj v „Triesterici“ in celo na prvem mestu priobčen članek zoper opravičenost slovanskega bogoslužjenja, takrat smo bili opezorili naš nemški list na korenito zares zgodovinsko delo kanonika Volarič-a. Izrekli smo bili nado, da omenjeni list — oziroma na to, da se toli rad poušča se svojo objektivnostjo — navede i to, kar trdi in kar je tudi dokazal velenčeni gosp. kanonik Volarič: da ima namreč slovansko bogosluženje v nekaterih krajih naših dežel popolno zgodovinsko opravičenje. Menili smo, da bi bilo to jako koristno za one čitatelje, ki bi se radi uverili o resnici, a za „Triesterico“ da bi bilo tako postopanje celó dolžnost, ako hoče, da jej bodemo verjeli še nadalje, da stoji res na objektivnem, ne pa na — italijanskem stališču one laške gospode, ki ne zahajajo v cerkev, ki se pa iz političko-narodnih vzrokov uprav nasilno utikajo v cerkvene stvari ki se toli ljuto bore proti ohranjenju slovanskega bo goslužjenja — to pa ne iz ozirov na hinavski povdarjeno potrebo „jedinstvenosti“ katoliške cerkve, ampak iz ozirov na poznane narednopolitiške cilje, ki so v kričečem nesoglasju ne le s pogoji obstanka celokupnosti te naše države, ampak so tudi navpično naperjena ostrina proti mesu naše cerkve. Takovo je bitstvo, takov je postanek, o gospoda pri „Triesterici“ i, boju, ki se bije sedaj zoper ohranitev slovanskega bogoslužjenja. Na boj zoper slovanstvo in na boj za italijanstvo — in izključljivo na ta boj mislijo oni, ki se bore zoper ohranitev zgodovinske pravice slovanskega jezika v cerkvi katoliški in naj že ti razni „zgodovinarji“ tiče v posvetni sukni ali pa v duhovenski halji.

Zastonj smo čakali do danes, da nam „Triesterica“ dokaže svojo objektivnost vsaj v tem cerkveno-zgodovinskem vprašanju. Nemškemu listu menda ni dovolj avtoriteta naš Volarič. No, do ljubezni ni možno siliti nikogar, in tako ne moremo siliti „Triesterice“, da bi upoštevala učenjake ki jej niso ljubi iz vzrokov, katerih moramo iskati v vsakdanjih političkih borbah in v sistemu, ki je v veljavi sedaj na Primorskem. Ob takih dispozicijah bi bilo pač prazno delo, ako bi se hoteli nadalje prepirati s „Triesterico“ o tem vprašanju, ki je življenskega pomena za vse duševno življenje slovanskega prebivalstva v teh južnih pokrajinah. Pač pa ne bode škodilo dvomljivcem izven tabora „Triesterice“ in njenih prijateljev — ako navedemo tu, kar piše o tem vprašanju dobro nemški „Deutsches Volksblatt“, zajeti hočemo torej iz vira, ki je vzvišen nad vsakim sumom kakoršnega si bode prijateljstva do „panslavistiške propagande“. Rečeni list piše: „Madjarski listi poročajo o nekih namišljenih pripravah za uvedenje slovanskega bogoslužjenja med jugoslovanskimi katoliki. Nedavno so se vršila v Lakrumu posvetovanja, katerih so se udeležili: nadškof sarajevski, dr. Stadler, škof kotorski Uccellini, škof dubrovniški Marčetić, nadškof barski Milinović. Povabljeni so bili tudi škofje: poreski, spljetski, sebeniški in nadškof v Zadru, le-ti pa niso prišli. Jediní predmet posvetovanjem je bil predlog nadškofa dra Stadlerja, naj bi se vsi škofje Hrvatske, Slavonije in Dalmacije sestali v konferencijo, na kateri naj bi sklenili, da je uvesti slovansko bogosluženje ne le v trojedini kraljevini, ampak tudi v Istri in v Bosni-Hercegovini. V ta namen naj bi se sestavila posebna spomenica do svetega očeta.

Tako madjarski listi, iz katerih govori le jeza, ker so ostala brezuspešna vsa madjarska prizadevanja, da bi papež pritrdil uvedanju madjarskega bogoslužjenja v grško-katoliški Cerkev Ogerske. Ti listi kažejo s tem le neverjetno nepoznanje jugoslovanskih cerkvenih odnošajev. To je ravno, da ne vedo madjarski pisaci, da slovansko

bogosluženje v jugoslovanski cerkvi obstoji že kako tisočletje in je še danes v navadi v senjski škofiji na Hrvatskem in deloma tudi v Dalmaciji. Jugoslovansko bogosluženje ni nikaka novotarija tudi zato, ker se je ob zasnutju naših barske isto raxtegnilo tudi na to nadškofijo. Tu gre torej k večjemu le za restitucijo, zopetno oživljenje pravice do slovanskega bogoslužjenja v nekaterih škofijah. To bogosluženje je le na kerist katolicizma samega ker bi po istem najprej došlo do zbližanja katoliških s pravoslavnimi Jugoslavlani“.

Ali si čula „Triesterica!“ Tako piše nemški list, ki zgodovinskih dejstev ne sodi z nizkega stolpa aktuvelne politike na Primorskem! Tako piše list, ki more pisati — svobodno. „Triester Zeitung“ se je seveda morala postaviti na stališče „madjarskih pisacov, ki kažejo gorostasno nepoznanje jugoslovanskih cerkvenih odnošajev“, ker mora zagovarjati politiko, v slovanskih in cerkvenih stvareh jako sorodno z madjarsko!!

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 18. junija 1897.

Jednakopravnost češkega jezika. Finančnemu ravnateljstvu v Pragi so došle izvršilne naredbe k jezikovnim naredbam. S temi izvršilnimi naredbami se proglašča češki jezik notranjim uradnim jezikom in jezikom za občevarje se strankami, občinami in avtonomnimi organi. To določilo pa ne velja za notranje službene stvari, ki niso v zvezi z uradnimi stvarmi strank. Pobotnice o plačah in pokojninah se smejo sestavljati v obeh jezikih.

Avstrija, Rusija in Nemčija. Kadarkoli se oglašča stari Bismarck v svoji osamelosti v „Friedrichsruhe“, vsikdar dobivajo poštenih lekcij sedanjí voditelji nemške politike, češ: vse gre krivo pot, vpliv Nemčije se manjša neprestano, odkar nisem več na krmilu jaz, železni Oton Bismarck. V tem zmislu se je oglasil zopet te dni list „Leipziger Neueste Nachrichten“. Jedro teh izvajanj je to le: dokler je Bismarck vodil politiko Nemčije, je imela ta v rokah, da je ali se svojimi odnošaji do Petrograda pritiskala na Dunaj, ali pa je se svojimi odnošaji do Dunaja pritiskala na Petrograd. To je bila namreč tista zvita, askrajno nemoralna politika Bismarckova, da je vodil za nos danes tega, jutri onega; danes je spletkaril z Rusijo za hrbtom Avstrije, jutri z Avstrijo za hrbtom Rusije. To so bili tisti srečni časi, ko je Nemčija pomočjo nelojalne in neiskrene politike Bismarckove vodila vso svetovno politiko.

Sedaj pa — toži omenjeni list —, so se razmere močno premenile, odkar so nasledniki Bismarckovi pokvarili odnošaje Nemčije do Rusije. To je umela izkoristiti Avstrija. Le ta je stopila za hrbtom Nemčije v dogovarjanja z Rusijo in je srečno došla v istotako srečno položeno, v kakoršnem je bila Nemčija za Bismarckovih časov: da namreč se svojimi odnošaji do Petrograda more pritiskati na Berlin. Sosebno pa skrbi omenjeni Bismarcku udani list potovanje našega cesarja v Petrograd in bi hotel vedeti zlasti to, da-li se je sedanji dogovor med Avstrijo in Rusijo sklenil ob vednosti Nemčije. — Kakor rečeno: taka dreznja od strani Bismarcka se ponavljajo vsako toliko in se zanima svet zanje toliko, kolikor za brcanje na tleh ležečega obnemoglega leva. Ali nekaj družega nas je presenetilo to pot: odgovor, ki ga je dobil omenjeni list od — ogerske strani. Mi se ne spominjamo, da bi bili kedaj še čitali v madjarskih glasilih kaj tako ostrega na nemško adreso. „Pester Lloyd“ odgovarja namreč, da Bismarckova zvestoba in zanesljivost sta bila taka, a sta bili nezdružljivi s predpogoji za pošteno zvezo. To Bismarckovo postopanje da je bilo zavratno in izdajsko, z bodalom prežace na partnerja, menečega, da je v varnosti. Tako je postopal Bismarck zoper našo državo vsikdar v kritičnih trenutkih. In ob vsem tem se je še šutil intimnega prijatelja naši državi. Kaj tacega, da je zmožen le človek, ki dela — ne da bi se vznemirjala vest pri tem — iz svoje navidezne odkritosrčnosti le morilsko jamo onemu, ki ne sluti nič hudega.

Tako sodi sedaj „Pester Lloyd“ o Bismarcku. Dobra, opravičena sodba. Toda nam se dozdeva, da so isti Madjari svojedobno prav radi zahajali v morilsko jamo Bismarckovo po sredstva za utr-

janje svoje moči. Svarili pa so vsikdar le Slovani! Kdo je bil torej prijatelj monarhije? Ali germano-in madjarofil, ali pa tako obrekovani — „panslavisti“?

Liberalizem in krona. Računiranost obstrukcionistov in njihovih glasil gre že tako daleč, da da se človek mora čuditi, kako se vse to sme v Avstriji! Zdaj so jim že besede vladarjeve nekako na poti. Nikakor jim ni naravnost po volji, da je cesar izrazil svojo zadovoljnost na postopanju poštnih Nemcev v državnem zboru. Seveda, so to tisti ljudje, ki demonstrativno zapuščajo zbornico dunajsko, kadar se ima našemu vladarju zaklicati „Slava!“

Ti ljudje podtikajo sedaj poštnim Nemcem, da le-ti vlečejo osebo vladarja v stankarske boje, jedino radi tega, ker je „Linzer Volksblatt“ doslovno objavil cesarjeve besede. — Nesramnost židovske „N. Fr. Pr.“ res ne pozna mej, kadar hoče braniti svoje stališče in stališče tistih, ki hočejo menda od vladarja samega vse drugo nego pravičnosti.

Zoper Crispija se bode postopalo strogo, neizprošno. Tako je zatrdil neki viši sodi uradnik v Bologni. Crispi, ta prijatelj glasovitega Tanlonga, je tožen radi raznih zločinov, ki jih je storil kakor minister, radi zlorab, ki jih je storil kakor ministerski predsednik, in radi prostih zločinov, ki jih je storil kakor zasebnik. Crispi je sleparil banke in zasebnike. Ta pravda da spravi na dan nezaslišanih stvari, v katere so zapletene tudi veliko više osebe. — No, to nam je pričakovati lepe kulturne sličice iz blažene Italije. A po našem menenju vendar ni prav, da se vsa krivda vali na brezvestnega starca. Mož je le dete sedanje demoralizovane Italije. Mož smrdi, ker se je valjal v splošni kaluži.

Atentat na predsednika francoske republike. Včeraj popoldne bi bila kmalu predsednika francoske republike Faure-a, zadela ista tragična usoda, kakor njega prednika Carnota. Ko se je vozil v log Boulogne, vrgel je nekdo pod voz bombo, napolnjeno z raznim razstreljivom. Bomba se je sicer razpočila a na srečo ni raula nikogar. Neko sumljivo osebo z imenom Gallet so prejeli takoj na licu mesta, toda ni se moglo konstatovati, da je to resnični napadalec. Faure, vračujočega se domov, je množica pozdravljala navdušeno.

Različne vesti.

Mestni svet tržaški. Ob blisku in treskanju v viharja in gromenju je porodila gora našega občinskega sveta — smešno miško. Zbrali so se torej minole sobote na veliko sodbo o slovenskem „barbarstvu“, ki se je baje na toli grozen način pojavilo te dni v Škedenju, ko slovenski in nemški delavci niso hoteli gledati mirno načina, kakor se je sladkim romanjonom zljubljalo razsteljevati mine. Sešlo se je 40 svetovalcev, med temi 4 slovenski. Vlado je zastopal namestništveni svetovalec baron Conrad. Predno so odprli veliko luknjo viharja in ogorčenja zoper slovensko barbarstvo, povedal je župan dr. Dompieri, da je svetovalec Artelli odložil svoj mandat po 24 letnem delovanju v mestnem svetu izjavivši, da je ta korak njegov nepreklican. Po stari lepi navadi so sklenili gospodje, naj župan poskusi še jedenkrat dovesti Artellija do tega, da bi vendar preklical svoj „nepreklican“ korak.

In potem je pričela stroga sodba. Prvi je spregovoril prvi, glavni, „veliki sudac“: župan Dompieri. Rekel je, da so brutalni in divjaški napadi od dne 5. t. m. pod Škedenjem pretresli dušo vsemu prebivalstvu. Dogodki da so prišli nepričakovani, kajti ni magistrat ni policija nista ničesar slutili o tem, kar se je pripravljalo tam pod Škedenjem. (To je naravno, da nista mogla slutiti. Saj tudi slovenski in nemški delavci sami niso slutili tega. Kako naj bi bili vedeli, kako bodo „sladki“ romagnoli o poludne razstreljevali mine. Ako so jih torej prehvapili dogodki, na tem naj se zahvalijo Dompieri in družba le svojim romagnolskim varvancem. Op. ured.) Redarstvo da ni bilo posebno navdušeno o aretovanju „krivcev“, kajti številu zaprtih da ni v nikakem razmerju s številom onih, ki so se udeležili izgrediv. (To je zopet jako naravno, velesp. g. župan, ker je marsikateri resnični krivec odnesel svoja pete v deželo polente, lakote in Abrucov. Op. ur.) Storil je torej potreb-

nih korakov na namestništvu in policiji, da se v čast dežele prepredi ponavljanje takih dogodkov in da se kaznuje krivci. (No, mi smo čuli, da je župan došel na namestništvo še z neko drugo insinuacijo, uprav gorostasno insinuacijo. Mi si niti misliti ne moremo, da bi zahteval župana naša poslušnih ušes na namestništvu. Kajti stvar bi utegnila postati splošno-avstrijske važnosti. Saj avstrijski državljani — tudi če so le delavci — menda se smejo bivati v Trstu. Le-ti pa Italijanom niso simpatični le zato, ker so Slovani. Op. ured.) Ukrenilo se je vse potrebno za varnost italijanskih delavcev (Kdo bi vam zameril? Op. stavca.) in isti bi bili lahko šli zopet na delo. Toda oni so raje odšli, ko se je popolnoma zadostilo vsem njih zahtevam. (Zakaj so pa odšli v zvezi temu, da je bilo popolnoma preskrbljeno za njih varstvo?!) Tu so že morali govoriti posebni vzroki; saj polentariji sicer jako radi bivajo v tujih deželah! Op. ured.) Zaključuje je rekel župan, da to mora navdajati z indignacijo vsakogar, ako se v civilizovani pokrajini dogajajo take stvari. Stvar pa da je tem žalostnejša, ker se taki izgrede na škodo italijanskemu življu v noveji čas ponavljajo ne le v Trstu in okolici, ampak tudi v Istri in na Goriškem. Govor županov je bil prav po volji glasovitemu občinstvu na galeriji. A ravno to je bil glavni karakteristikon tega govora.

Zatem je svetovalec Venezian hotel dokazati po vsej sili, da vzrok tem dogodkom ni bila zavist kruha, ampak narodna mržnja. Uprav diven je bil Venezian, ko nam je pokazal, koliko cenijo ta gospoda — avstrijsko državljanstvo. Menil je namreč, da po isti pravici kakor romagnolom bi se moglo očitati Kranjem in Čehom, da jemljejo kruh izpred ust domačinom! Potakem je g. Venezianu brez pomena avstrijsko državljanstvo, da niti ne razlikuje med avstrijskimi podaniki in inozemci! Njim sta Čeh in romagnol vse jedno. Nam pa, in z nami slehernemu lojalnemu Avstrijcu, to ni vse jedno. Italijani zahajajo k nam zato, ker so lačni, od Čehov pa prihaja velik del onih milijonov, ki jih mora trositi država v blagor Trsta in v povzdigo trgovine. Čehi so prolili že potokov krvi za to državo, italijanski varvanci naše mestne gospode pa so stali na bojišču vedno le kakor — nasprotniki te države. Človek bi rekel torej, da imajo Čehi vendar le nekoliko več pravice do kruha v Trstu, nego pa podaniki tuje države. Potem je govornik kadil redarstvu pod nos, ker baje ni znalo preprečiti teh dogodkov in tako sub rosa je očital istemu strankarstvu na korist Slovanov. Dolžnost občinskemu svetu da je torej, opozoriti vlado na nevarnosti, preteče italijanskemu življu.

Temu govorniku je odgovoril svetovalec Ivan Goriup na kratko, a jedrnat in odločno. Povdarjal je, da dogodki pod Škedenjem niso bili vprašanje narodnosti, ampak vprašanje kruha. In to ni bilo prvič, da je bilo izgrede proti italijanskim delavcem. Jednake, in še hujše stvari so se godile proti Italijanom na Francoskem, v Švici in v Ameriki. (Po tej izjavi je zahrumela galerija, zadelo jih je do živega. Op. ured.) Žal, da je tako, ali resnica je, da v lepi Italiji danes manjka — kruha! (Tulenje, kričanje in vslikanje na galeriji! Hvala gosp. Goriupu, to je bila prava beseda na pravem mestu.) Italijanski delavci si morajo iskati kruha v drugih deželah. Govornik obžaluje izgrede, a povdariti mora, da na izgrelih se niso udeležili le Slovenci, ampak tudi delavci družih narodnosti. Žebelj na glavo pa je zadel g. Goriup, ko je rekel, da to, kar poročajo laški časniki, so same infamije! „Piccolo“ in „Indipendente“, kadar govorita o Slovencih, rabita vedno najbolj sramotilnih izrazov, kakor da so Slovenci sami zločinci. Na ta način se še bolj ogorča itak že razburjena duša okoličanov; iz tega ne more priti drugega nego — nesreča.

Ker je svetovalec Benussi na to očital Goriupu, da je zagovarjal nasilstva, s čemer si ne pridobi simpatij, kakoršnih bi lahko užival v mestnem zboru, je odgovoril gosp. Goriup, da se noče dotikati narodnega vprašanja. Povdariti hoče, le, da Čehi in Kranjci so Avstrijci, dočim so romagnoli — tujci! (Zopet hrup na galeriji!)

Za tem je vstal Cambon, ki je zopet govoril na dolgo in široko o izgrelih Slovencev proti Italijanom; obžaloval je, da vlada ne postopa zadosti strogo se Slovence. (No, dogodki iz starih in najnovejih časov pričajo nasprotno, nego trdi g.

Cambon. Op. ured.) Na to je gosp. Cambon stavil slovenskim svetovalcem svoj ultimatum: *ako ne pretržejo sleherni vzajemnosti s provzročitelji takih izgrede, jih on, gosp. Cambon, ne bo smatral vrednimi členi tega mestnega sveta.* (Ali dobri gospod Cambon, čemu se vendar zaganjate v vrata, ki so že odprta na stežaj! Ali ne videte, da slovenski svetovalci dosledno ustrezajo vaši želji! Nikdar še niso gojili vzajemnosti z resničnimi provzročitelji sličnih izgrede v Trstu, na Francoskem in v Ameriki. Sedanji želji naši seveda ne morejo ustrežiti, ker ne morejo trgati vezij, katerih nikdar — bilo ni! Op. ured.)

Kakor popred Gorup Venezian, tako, sedaj slovenski svetovalec V a t o v e c kratko a jedrnat podkadal Cambonu. Protestoval je najodločneje proti tolmačenju, da vse Slovence je smatrati za Netržačane. Mi uživamo — je vsliknil govornik — že stoletja domovinsko pravo v tej občini. (Grozen krik in oporekanje.) Mi da nismo Tržičani? Ali ne plačujemo vsi v občinske blagajne? (Krik in vik.) Zakaj se nam torej odreka, česar zahtevamo po svoji pravici?!

Z odločno izjavo Vatovčeve je bila zaključena razprava, na kar se je z vsemi proti 4 glasovi sprejel nujni predlog svet. Veneziana, katerim se pozivlja vlada, da naj energično nepristranostjo osvobodi to pokrajino preteče jej nevarnosti in se nalaga županu, naj prijavi to resolucijo minister-skemu predsedniku.

Zatem so še razpravljali o predlogu municipalne delegacije radi provizorične uredbe mirovin občinskih uradnikov ter o predlogu posebnega odseka o naprošeni dotaciji komunalnemu gledališču. Te poslednje razprave se je udeležil tudi svet. Dollenz. Dovolilo se je za letošnjo operno sezono in brezplačno rabo plina toda s pogojem, da bo obiskovanje predstav omogočeno tudi nižim slojem in da posestniki lož naberejo med seboj 25 000 gld.

Umrila je minole nedelje predpoludne Helena vdova Kalister, uzorna mati mnogobrojne rodoljubne družine. Pogreb je bil včeraj popoldne ob 5½ uri. Žalujoči družini izrekamo svoja iskreno sožalje.

Ženski podružnici sv. Cirila in Metoda sta darovala Milka in Ivan 20 kron mesto vences pok. Heleni Kalister. — Gd. B. D. 2 kroni, ker se je „vislic“ rešil, 4 veseleče se priče po 1 krono.

Razprava proti Koperčanom. Včeraj se je vršila razprava proti onim izgrede, ki so napadli slovenske gojence na parniku „Carli“ dne 20. aprila t. l. Sodišče je obsodilo obtoženca Josipa Minco na 10 mesecev in brivca Pieri-a na 8 mesecev težke ječe. Čevljar Verzer bil je obtožbe oproščen.

Križev pot do slovenskega napisa na nadgrobnem spomeniku. Pred časom sem obljubil, da sporočim o nekem spomeniku, ki je došel do slovenskega napisa še-le — pravim križevim potom. Da bode vedelo naše ljudstvo kako se postopa z nami in kako se pride do slovenskega spomenika, hočem tu popisati to stvar. Dotična žena je naredila nič manj in nič več nego ednajst potov iz mesta na pokopališče! Prvo je naprosila, (bolje: on je naprosil njo) prvega komezoseka na desno, ko se pride k pokopališču, Rigutti Luigi-ja. Dala mu je 80 nč. za kolek in en goldinar v predplačo. Ker se je mož vedno izgovarjal, da magistrat noče dati dovoljenja itd. — šel sem podpisani, kakor sem že rekel, sam na pokopališče. Ko je videla ženska, da kamena ni mogoče dobiti, zahtevala je novce nazaj, toda Rigutti je odgovoril da je izročil vse drugemu kamenoseku Lavrenčič Ivanu (puro sangue). Ta, da napravi kamen. Lavrenčič je rekel, da on je prejel le 80 nč. za kolek, goldinar pa ne. Žena je šla zopet k Rigutti-ju, naj jej povrne goldinar, toda on je začel preklinjati, da on ni prijel goldinarja in da ga tudi ne vrne, a kamena da žena ne dobi, ker da je magistrat porasel ceno kolku od 80 nč. na 180! Še-le ko je ugledal mene priznal je dolg in ga tudi plačal! Lavrenčič je spet vleknel na dolgo in nazadnje je izjavil, da noče prirediti že večkrat imenovanega kamena! vse to se mi je zdelo preveč in odločil sem se, da še enkrat pojdem ven z namenom da doženem stvar. Blizu glavnega vhoda približal se mi je neki človek ki je že znal, po kaj da sem prišel! Rekel je: „Kaj Vam nočejo narediti kamena?“ Zena pokojnika je odgovorila, da ne, ker zahtevam

napis v slovenskem jeziku. Na to je izjavil dotičnik, da v slovenskem jeziku in i mogoče ker — — — naprej ni vedel kaj bi rekel! Jaz sem zahteval naj mi navede vzrok, a on je rekel da kamen se že naredi toda treba plačati — kolek. Dogovoril sem se ž njim za ceno, obljubil mi je da bode vse gotovo v 14 dneh kar se je, po vsem gori navedenem, tudi zgodilo.

Kamen je izdelal in na grob postavil Zanetti Paolo, klesar nasproti glavnemu vhodu rimokatoliškega pokopališča.

Dotični je izjavil da je pripravljen vsa reči vsaki zahtevi tudi v slovenskem jeziku. To dajem naznanje slovenskim strankam, da se bojo vedele kam obrniti. Omenjam še, da Zanetti noče nobenih predplačil in da, akoravno Italijan, je vreden, da ga podpiramo, dokler nimamo svojih klesarjev.

Nebodigatreba.

Obrtna novela. Po noveli ki jo je bil sklenil državni zbor in ki je stopila sedaj v veljavo, ima mojster oziroma njegov namestnik, ne le dolžnost, izučevati vajence strokovno, ampak nadzorovati tudi njih pravno vedenje. Vajencem ni nalagati del neprimernih njihovim močem. Ako se hoče vzeti kakemu mojstru pravica, imeti vajence, mora obrtna oblast prej zaslišati dotično zadrugo. Obrtna oblast ne sme več odrekati potrditve izvoljenim načelnikom zadrug, če se je volitev vršila zakonito, pravico ustanovljati bolniške in podporne blagajne za mojstre h katerim mora pristopiti vsak zadrugnik, ter smejo ustanovljati skupna podjetja „nakupovalne zadruge“ itd. a ne smejo nikogar siliti, naj se udeleži teh podjetij.

Slovanskim interesom služeč dnevnik. Na Dunaju se osnuje baje nemški dnevnik, ki bode zastopal interese slovanskih narodov v Avstriji. Poreča se, da se je iz nekaterih slovanskih poslancev in drugih uplivnih oseb sestavil odbor za izvršitev tega namena, da je program listu že določen in potrjen in da začne list kmalu izhajati. — Ko natančno izvemo podrobnosti o tem listu, izrečemo tudi mi svojo definitivno sodbo.

Slavnostno otvoritev „Narodnega doma“ in blagoslovljenje zastave „Celjskega Sokola“ katero se je moralo predložiti zaradi navstalih zaprek, vršila s bode vendar še to leto in sicer dne 7. in 8. avgusta t. l. Odboru se je posrečilo premagati vse ovire in tako se bode slavila ta sijajna slavnost v kljub gromenju germanskih valov.

Opozorjamo na današnji oglas gospoda dra. Záhorského. G. dr. Záhorsky je sin bratskega nam naroda češkega.

Legalizovanje podpisov. Pravosodni minister je s posebno okrožnico opozoril vsa sodišča, da ne smejo siliti strank k notarjem, ako hočejo iste na sodišču legalizovati svoj podpis, marveč morajo brez prigovora storiti svojo dolžnost. — Tem potom si ljudje zares prihranijo marsikak novčič za nujne potrebe.

Samomorska bolezen. Na Dunaju se je hotela 36 letna dninarka Frančiška H. zastrupiti že v osmič tekem 17 mesecev. Vedno pije strup, a vsikdar jo rešijo. Ko preleži nekaj tednov v bolnici odide zdrava, a kmalu jo dobodo zopet zastrupljeno. Konečno se jej pa morda vendar posreči nje „lepa“ nakana.

Tramwajski štrajk na Dunaju. Na prizadevanje župana Luegerja se je posrečilo o binkoštilh štrajkovcem v toliko pritistiti na židovsko družbo, da je ugodila v vseh točkah uslužbencem. Tudi marsikje drugej bi trebalo malo bolj pritistiti na podobne družbe.

Nova ekspedicija na severni točaj. Kapitan Svedrup v Kristijaniji, ki je sé svojo ladijo „Fram“ spremljal Nansen na njegovem potovanju na sever, pripravlja se za novo ekspedicijo v ledene kraje. Norvežani so uneti za stvar in jo podpirajo na vso moč, da se uresniči.

Voda Beaufort - Spontin

iz vrelca v

Neudorf-u pri Karlovih varih

je najboljša in najzdravejša pijača, ker razven dvojne ogljenčeve kisline od magnezije ima v sebi tudi 32% naravnega ogljenčevega kislica.

Zastopstvo za Trst, Istro in Primorje

Siegfried Hochwald

TRST. — Via Giotto — TRST.

Zgodovina slovenskega slovstva III. zv. in pragmatična slovenska hvaležnost.

(Dr. K. Glaser.)

(Dalje)

Od ene strani se je očitalo III. zv. da je porabljenih preveč listov in nekateri obsegajo same čestitke. Kar se dostaja teh, sem namenoma porabil Bleiweisova lista Muršcu in Marušču, da se razvidi, s kako ljubeznijo je on objemal sever in jug slovenske dežele, in da se Bleiweisa izpozna tudi nekoliko od znotrajne srčne strani. Pred 12 leti sem izdal na Dunaju knjižico: Alojs Vaniček; Biographische Skizze. C. Konegen 8°. 65 str. Nemški list iz „Rajha“ je pisal: Einen besonderen Reiz verleihen dem Büchlein die eingestrenten Briefe von Avg. Schleicher und Georg Curtius itd. itd. Torej mislim, da tudi moji knjigi ne škodujejo nič. List slavnega hrvatskega pesnika Traskega bi se inače izgubil, da ga nisem porabil in vreden je, da se otme pozabnosti.

Nisem tega menenja, kakor ljubljanski dopisnik v „Edinosti“, da bi zavist narekala ocene, nego vodi jih pretiran učenjaški ponos in mladeniška nepremišljenost in nedostatno poznavanje vsega kompleksa naših narodnih razmer, na katere se moramo ozirati v naših malenkostnih razmerah. Pokojni Oblak je enkrat v Arch. f. slavische Philologie dr. Sketn, ocenjuje njegove čitanke, privoščil tudi ukor (Rüge). To sem Oblaku odločno očital. Če na periferiji slovenstva pisatelji delajo osamljeni, od mlajših ljudij nikakor ne zasluže ukorov zraven praznih priznanih besed. Ukore zasluže samo — paglavci, pa ne akademični izobraženci.

Štajerski pisatelji so bili od nekaj bolj prizanesljivi in mili. „Edinost“ je lani objavila nekoliko uredniških pisem Trstenjakovih in tam se pravi med drugim: „Več zmožnih slovenskih pisateljev bi ne vzelo v roke peresa, ako bi izhajal samo „Zvon“, ker imajo ljudje svoje predsodke in se bojijo strogosti in zabavljanja nekaterikov. Vedoči, da imam jaz nekov upliv na „Kres“ in da sem zmeren i potrpežljiv človek, oklepajo se ti rajši „Kres“ nego li „Zvon“. In najnovjši mlajši pisatelji pa so zapustili te dobre in premišljene tradicije, in pa zakaj?

Gospod ocenjevalec v „Dom in Svetu“ pogreša v „Slovskovem krogu“ marsikaterega sodelavca in g. Vidic pa marsikaterega ne vidi rad, on ljubi samo velikane. Da ne morem ustreči vsem, mi ne dela mnoge skrbi, dve stroki bi vendar rad videl obdelani natančno, to je „Bogoslovje“ in „Vzgojeslovje“ vsaj v dobi od 1848. do 1898., obe bi zanimali dva važna faktorja v organizaciji slovenskega naroda, duhovnike in učitelje, pa tudi kulturnega in literarnega zgodovinarja slovenskega. To bi se dalo storiti tako, da se tisek priloge IV. zvezka preloži na 1898. l. med tem bi jeden bogoslovski in vzgojevalski pisatelj, živé v Ljubljani, kjer so vsi dotični viri, sporazumen z odborom „Slov. Matice“ dopolnil ti stroki do natančnosti. Ko koncem meseca junija slavnemu odboru „Slovenske Matice“ odpošljem rokopis, tam natančno razložim svoje misli. Da bi se pa, kakor je rajni Oblak menil v omenjeni in priloženi dopisnici, izvršila ob jednem tudi bibliografija, bi kazalo iz I. zv. ponatisniti in ob tej prilici dopolniti vso bibliografijo, da se merejo vse 4 priloge združiti v jedno knjigo. Med tem letom bi pa tisti ocenjevalci, ki so doslej pogrešali opisane duševnih struj, k vsakemu izmed 4 zv. lahko napisali razprave in jih poslali sl. odboru „Slov. Matice“, jeli bi spoznala za potrebno, da jih doda kakor prilogo. Tako bi se ustreglo tudi na to stran.“ (Pride še.)

*) Gospod Vidic k svojim štirim zvezkam lahko napiše štiri „psihologične romane.“ Ker pa v romanih nastopajo tudi ženske in ker jih v prejšnjih dobah poznamo premalo, (iz protestantske dobe poznam samo Trubarjevo Celjanko in lepo vdovo Stobejko iz Kamnika čije gorečo ljubezen do Knafle koder opisuje v romanu „Luturani“), mu gospica Marica iz „Slovenke“ lahko posodi brhkih sočutnic za romane.

Najnovejše vesti.

Dunaj 14. Včeraj popoldne ob 1. uri bilo je ministersko posvetovanje, kateremu je predsedoval Nj. Velikanstvo cesar. Na posvetovanju so bili: obojestranska ministerska predsednika inš. finančni ministri.

Carigrad 13. Jutri bode peta seja za pogajanje miru. Pogajanja se vrše v radnem tiru. Doda ni bilo nepričakovanih resnih zadržkov, ki bi utegnili ustavljati pogajanja in onemogočiti določeno dobo za zvršetke.

Tužnim srcem javljamo s tem vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je preblaga mati gospa

Helena udova Kalister

rojena Rebec

danes ob 10. uri predpoludne previdena se sv. Sakramenti, po dolgi in mučni bolezni, mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb se bode vršil dne 14. t. m. ob 5 1/2 uri popoldne iz hiše žalosti št. 17, ulica Coroneo v cerkev sv. Antona novega.

Trst, 13. junija 1897.

Ante	sinovi.	Mirko Bunc	unuki.	Marija Pikel	hčere.
Josip		Dušan Bunc		Ivanka Bunc	
Vekoslav		Mirko Pikel			
Franjo		Marija Pikel			
Ivan		Vera Kalister			
Ferdo				Zdenka Kalister rojena Dr. Tischler	sinaha.
				Gregor Pikel	zeta.
				Ivan Bunc	

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarnja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)
katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k
Vis. preljube gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Steklenica velja 20 kr.

Trgovinske brzojavke in vesti.
Budimpešta. Pšenica za jesen 7.58 7.60 Pšenica za
juni 1897 8.25 do 8.30 Oves za jesen 5.25—5.27. —
za jesen 5.90 6.08. Koruza za juni 1897. 3.79 3.80
Pšenica nova od 78 kil. f. 8.50—8.55 od 79 kilo.
8.55 8.60 od 80 kil. f. 8.55—8.70, od 81. kil. f. 8.70
8.75 od 82 kil. for. —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —
proso 5.75—6.20.
Pšenica: dobre ponudbe, omejeno povpraševanje.
Prodaja 25000 mt. st. 10 nvč. ceneje. Oves 5 nvč. Rž 10
nvč. Koruza 6 nvč. ceneje. Vreme: lepo.
Traga. Neraširani sladkor for. 11.47 do —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —
po f. 11.60.
Kava. Kava Santos good average za juni 46.25
za oktober 47.50 mirno.
Rambura. Santos good average za juli 88. —, za septem-
ber 88.50, za december 89.25 za marc 89.75. mirno.

Dunajska borza 13. junija 1897.

	predvčeraj	danes
Dražavni dolg v papirju	102.30	102.25
„ „ v srebru	102.30	102.25
Avstrijska renta v zlatu	123.30	123.38
„ „ v kroush	99.90	100.85
Kreditna akcija	367.—	368.—
London 10 Lst.	119.50	119.50
Napoleoni	9.52	9.52 1/2
20 mark	11.73	11.73
100 Ital. Lir.	45.40	45.45

Tržne cene
(Cene se razumeje na debelo in s carino vred.)
Domači pridelki.

Fitol: Koka	100 K.	13.—	—
Mandoloni	—	—	—
svetlorudeči	—	6.75	7.25
temnorudeči	—	—	—
kanarček	—	7.—	—
bohinski	—	8.—	—
beli veliki	—	—	—
„ mali	—	7.75	8.—
zeleni, dolgi	—	—	—
„ okrogli	—	7.—	7.50
mešani hrvatski	—	5.25	—
„ štajerski	—	5.75	—
Maslo fino štajersko	—	65.—	70.—
Jedmen št. 10	—	8.75	—
„ 9	—	9.75	—
„ 8	—	11.50	—
Zelje kranjsko	—	—	—
Rapa	—	—	—
Krompir	—	2.80	3.—
Proso kranjsko	—	8.—	8.50
Leča, kranjska	—	—	—
speh ogerski	—	56.—	58.—
Mast	—	48.—	49.—
Kava Mocca	—	150.—	152.—
Ceylon Plant. fina	—	170.—	171.—
„ Perl	—	180.—	182.—
Portorico	—	154.—	156.—
Java Malang	—	132.—	134.—
Guatemala	—	129.—	131.—
San Domingo	—	134.—	136.—
Malabar Plant	—	—	—
„ native	—	—	—
Laguaira Plant	—	—	—
„ native	—	—	—
Santos fini	—	110.—	112.—
„ srednje fini	—	103.—	105.—
„ srednji	—	95.—	96.—
„ ordinar	—	90.—	91.—
Rio oprani	—	—	—
„ najfiniji	—	106.—	108.—
„ srednji	—	98.—	99.—
Sladkor Centrifugal I. vrste	—	33.25	33.50
Concassé	—	34.75	35.25
„ v glavah	—	36.—	36.10
razkosani	—	36.—	36.25
Ris italijanski fini	—	24.50	—
„ srednji	—	24.—	—
Japan fini AAA	—	17.—	—
„ srednji	—	16.50	—
Rangoon extra	—	13.24	13.50
I.	—	12.25	12.50
II.	—	10.25	10.50

Petrolej ruski v sodih	16.50	—
„ v zabojih od 29 kil.	6.—	—
Olje italijansko najfineje	62.—	63.—
„ srednjeje	58.—	57.—
bombažno, amerik.	28.—	29.—
dalmatinsko	31.—	32.—
Limon Mesinski	3.—	4.—
Pomaranče	3.—	4.—
Mandeljni Dalmatinski	100 K.	58.— 60.—
„ Bari	—	65.— 66.—
Pinjoli	—	87.— 89.—
Božol Dalmatinski novi	—	—
„ Pulješki	—	7.75 8.—
Širokve Pulješke	—	—
„ Grško v venci	—	—
S. litanine	—	—
Vamperli	—	32.— 33.—
Oljbe	—	—
Modra galica	—	24.—
Polenovke srednje velikosti	—	46.— 47.—
„ velike	—	—
„ male	—	—
Slaniki v velikih sodih	—	—
„ 1/2	—	—
Zveplo	—	6.—

Rojančani pozor!

Te dni je prevzel naš rojak Ivan

Bufon

pekarno in prodajalnico jestvin

Arcon, nahajajočo se v Rojanu št. 1

(pri cerkvi).

On je uredil pekarno popolnoma, da odgo-
varja na vse strani. Priporoča se, da se za
pogostoma podpira po geslu „Svoji k svojim“. Ima na prodaj vsakovrstne moke in sladčice
po primernih cenah in sprejema domači kruh
v peko. Postrežba je točna in poštena.
Nadeja se obilnega obiska se v naprej prav
toplo zahvaljuje

Ivan Bufon.

M. U. dr. Anton Záhorsky,

pomočnik na porodja in zdravnik za

ženske.

ulica Carintia šte. 8,

ordinuje od 9—10 in od 2—4. Za uboge
od 8. da 9. ure zjntraj.

Fran Valetič

krčmar

ulica Solitario šte. 12

toči jako fina vina črna in bela, ka-
kor tudi pravi kraški teran po zmernih
cenah. Drži izborno pundingamsko
pivo v sodčkih in v steklenicah.

Ima tudi tropinovec, brinjevec, slivovec,
vermouth itd. Krčma je odprta od 7.
zjutraj do 1 popoldne.

Za mnogobrojni obisk se priporoča
prav toplo rojakom svojim, zahvaljuje se
jim v naprej, spoštovanjem

Fran Valetič

krčmar,